

“Nuestro proyecto de emisora pretende ser lo más completo posible y con variedad”

realizar. Los asuntos burocráticos los llevan Joan Comas y J. Lluís Serra. Jordi Riba y yo, atendemos más a las cuestiones técnicas, de programación y funcionamiento.

– ¿De hecho Jordi Riba se mueve en el mundo de la radio, no?

– Efectivamente, durante muchos años, ha trabajado y trabaja en las ondas de radio, actualmente se halla en Estados Unidos, trabajando para la ABC, y sin duda es muy amplio su conocimiento del medio.

– ¿Cómo piensan orientar o estructurar la emisora?

– Pretendemos conferirle los mayores avances técnicos, tanto en estudios, equipos, como calidad de recepción y audición, dentro de un ámbito limitado lógico. Entiendo que se ha de conseguir una radio lo mayor completa posible, con variedad.

– ¿Escuche la radio, o prefiere ver televisión?

– La televisión la veo muy poco, no tengo tiempo. La radio la escucho mucho más, bien trabajando en casa, bien en automóvil, etc. En televisión veo los programas que me interesan y en ocasiones cuando se trata de una programación familiar. Soy enemigo de “poner” la televisión, como si fuera el frigorífico, la lavadora, etc., permanentemente enchufada...

– ¿Qué tipo de emisora le gusta?

– Oigo mucho Radio Nacional, en onda media. Desde que nos concedieron el permiso, sintonizo más frecuencia modulada, por aquello de comparar, aprender y en cierto modo investigar el mercado.

Nosotros, cuando emitamos, competiremos clarísimamente con las emisoras que puedan oírse en Granollers. No afectaremos a las que están emitiendo ilegalmente, no es nuestra misión, ya existen o deben de existir unos organismos para controlar ello. Formaremos una plantilla de profesionales preparada, pienso que ello es básico, aparte de captar otros profesionales del medio, primordialmente de Granollers. En definitiva, cuidar al máximo los detalles de lo que entendemos por una emisora competitiva, profesional y en consecuencia comercial.

– ¿El objetivo es la emisora, o hay otros proyectos más lejanos, vinculados con vuestra profesión?

– Primordialmente ahora es la emisora. Proyectos más lejanos hay, pero hablaré de permitirme que no los diga, porque fundamentalmente ahora es la puesta en marcha de la misma.

– Estaremos a la escucha.

La columna blanca

La Seguretat Social i els metges

L'espectacular lluita a tres fronts alhora que per culpa de les incompatibilitats l'equip governamental està sostenint contra la Seguretat Social, una part de la classe mèdica i la burocràcia oficial i oficiosa, està produint un veritable suspense. Qui guanyarà?. Si no es tractés d'un afer tan delicat s'hi podrien fer apostes.

I és que no n'hi ha prou de tenir raó i disposar de la força per aplicar-la; especialment quan es tracte d'assumptes tant crematísticament sensibles, i d'uns estaments tant enquistats. Una vegada més podria fer-se evident del què és capaç la força de la inèrcia, sobretot quan està apoiada per interessos de casta.

Si bé aquest triple plantejament peca d'ingenu, i és d'una estratègia inoportuna, per produir-se en uns moments de minsa solidaritat ciutadana, quasi bé al límit del “salvis qui pugui”, cal reconèixer al nou equip una illusió juvenil de justícia i una conseqüència amb les promeses electorals. Llàstima que es limiti atacar els efectes i deixi les causes que els fan possible!

Ja en el terreny de la Seguretat Social reconeixem un desfase entre directius màxims i caps de departament, i aquests amb llurs subordinats; el que fa possible una incoherència i manca de responsabilitat a tots nivells. En definitiva: tot massa gegantesco i tarat per possibilitar una tasca tant humana com és la prevenció i consecució de la salut pública. Desmontar aquesta Babel de la Seguretat Social i federar els seus components en grups competitiu, potser seria una solució a mitjà termini. Mentrestant ens temem que tot el que es faci serà posar pegats a un globus que es desinfla. I el problema de les atencions n'és un entre tants, i no precisament el més greu!

Fora les naturals excepcions (i ací Granollers en distingim algunes), el problema dels metges en clíniques i dispensaris és bastant especial també. Per un costat el Centre en qüestió no cal que tingui un equip de titulars fixes de les diverses especialitats. Amb una hora diària, dos dies la setmana, l'especialista de torn li resoldrà quantes visites calgui. Altra cosa seria que aquell doctor estigués fixe a la casa. És clar, aleshores la remuneració i derivats socials es multiplicarien al cent per mil, amb la qual cosa l'entitat s'ensorraria, o bé els abonats veurien incrementades les seves quotes en igual proporció. Una hora a cada una de les vàries “consultes de propietat” en diverses centres, a més de les pròpies a casa seva, fa que el metge obtingui uns ingressos força substanciosos. I així va la cosa!...

Generalitzar sobre el món del funcionari és perillós perquè no pot entrar en la mateixa rasant una vida d'estudis superiors, de difícils opicions i total dedicació, junt als càrrecs nomenats a dit per raons de partit o amistat, molts d'ells d'escassa preparació i mínim contingut. No obstant, i a pesar d'això, és possible que a l'hora de defensar-se de les tant discutides incompatibilitats, a uns i altres el sentiment de classe els enquisti en una pinya solidària. És allò que deia un buròcrata del nostre Ajuntament sobre un alcalde de la dècada dels 50, que vetllava per una major eficiència del personal: “Però què s'ha cregut aquest ara? que no s'ha adonat compte que aquí és solament un passavolant?”. O bé aquell altre funcionari de Madrid que, referint-se a uns nous polítics, comentava: “Deixeu-los que legislin... mentre s' siguem nos altres els que tinguem d'aplicar-ho!”

Aiximateix en els monopolis i en les grans empreses estatals hi havien unes duplicitats de càrrecs honoraris (i crematístics), on s'hi enviava els cessants, talment com si aquelles empreses fossin un “cementiri d'elefants”. No hi feien cap falta, ni cap nosa (dones generalment deixaven fer als que de debò ja dirigien i treballaven), amb la qual prebenda es comprava, de vegades, la complaença dels personatges cessats que podien haver resultat perillosos com a rivals de les noves promocions polítiques. Les dècades dels 60-70-80 en foren un exemple demostratiu. Ah!... i la medalla pels serveis prestats!...

Mirant aquell passat sense ira ni nostàlgia, veurem com un règim (i no precisament per ser dictatorial) pot aguantar 40 anys, a condició de tenir peixats certs estaments tradicionals, “no ficar-se” amb altres més liberals, i tenir a mà una policia i una premsa per tal de salvar la seva bona imatge moral i física, dels opositors violents. Un estudi digne de tenir en compte!

Amb el que s'expressa, doncs, veiem com n'és de difícil aquesta ofensiva en tres fronts alhora, a més dels altres igualment cruents. Per etapes, una a una, i a mitjà o llarg termini (segons els casos) l'èxit hagués estat possible. En aquestes circumstàncies, i sense uns plantejaments generals per erradicar-ne les causes, ho veiem dubtós. Com dubtem també dels decrets que alegrement i sense una contemplació de causa-efecte, volen subsanar de cop tants viciaments socials i freqüents comportaments lamentables. I no perquè no tinguin raó al fer-ho, sinó perquè en la pèrdua de la bona imatge social, en la galopant crisi econòmica, en la devallada i en el deterior dels comportaments (la parla i l'escrit, al teatre i al cinema, a la premsa i la Televisió), les trabanquetes i les exigències inoportunes (polítiques i socials), en tal devallada diem, es porta un ritme tant continu i accelerat, que si de debò es vol iniciar una reconquesta de pau, de justícia i de progrés per a tothom, caldrà treballar de ferm per erradicar-ne les causes. No serà un camí curt, planer ni agradable, però s'aplanarà i eixamplarà quants més siguem a caminar-hi. Fem camí tot caminant!...

RAIMON